

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 746/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Mozolíkom, Palárikova 1449, Čadca, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 16 C 247/2012-279 z 5. októbra 2015 vo výroku o trovách konania a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 96/2016-316 z 30. júna 2016 vo výrokoch o trovách konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2016 faxom a 11. októbra 2016 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

(ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 247/2012-279 z 5. októbra 2015 vo výroku o trovách konania a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co/96/2016-316 z 30. júna 2016 vo výrokoch o trovách konania (ďalej spolu aj „napadnuté rozsudky“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 C 247/2012 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), domáhal proti sťažovateľovi ako odporcovi vydania osobného motorového vozidla značky [REDAKOVANÉ] a účtovných dokladov [REDAKOVANÉ] ako aj povinnosti previesť finančné prostriedky [REDAKOVANÉ] na novozriadený bankový účet tohto združenia. Okresný súd prvým výrokom rozsudku č. k. 16 C 247/2012-279 z 5. októbra 2015 návrh zamietol pre nedostatok aktívnej legitímácie na strane navrhovateľa a pre nevykonateľnosť rozsudového návrhu. Druhým výrokom uvedeného rozsudku okresný súd uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť sťažovateľovi trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia v sume 340,43 €. Na základe odvolaní účastníkov krajský súd prvým výrokom rozsudku č. k. 8 Co/96/2016-316 z 30. júna 2016 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh zamietnutý, potvrdil. Druhým výrokom uvedeného rozsudku krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že zaviazal navrhovateľa zaplatiť sťažovateľovi trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 648,79 €. Tretím výrokom uvedeného rozsudku krajský súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť sťažovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 140,58 €.

3. Sťažovateľ, opakujúc svoju odvolaciu námietku, v sťažnosti tvrdí, že v konaní pred všeobecnými súdmi predložením viacerých listinných dôkazov nepochybne preukázal hodnotu finančných prostriedkov, ktorých vydania, zaplata, resp. prevedenia sa

navrhovateľ proti nemu domáhal, t. j. tarifnú hodnotu veci určenú podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), v zmysle ktorej jeho právny zástupca vyčíslil trovy konania v prvostupňovom konaní celkovou sumou 5 392,59 € a v druhostupňovom konaní celkovou sumou 103,82 €. Napriek tomu všeobecné sudy pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovali § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, čím zasiahli do jeho už označených práv. Napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ považuje za *„nesprávne a nezákonné z dôvodu rozporu so znením a účelom právnych noriem, ktoré sa na vec vzťahujú“*.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bolo porušené jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu

9. Z čl. 124 a čl. 142 ústavy a vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. V citovanom článku ústavy je totiž zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí,

že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu

12. Sťažovateľ deklaruje prípustnosť sťažnosti tým, že § 421 ods. 2 v spojení s § 422 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku mu neumožňuje podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

13. V rámci skúmania procesných podmienok konania ústavný súd zistil, že protistrana v konaní (t. j. navrhovateľ) podala 27. septembra 2016 proti prvému výroku rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/96/2016-316 z 30. júna 2016 týkajúceho sa merita veci dovolanie, o ktorom zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dosiaľ nebolo rozhodnuté. Druhý a tretí výrok napadnutého rozsudku krajského súdu však uvedeným dovolaním neboli napadnuté.

14. Keďže sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, nepovažoval za potrebné túto duplicitne citovať. Na doplnenie však uvádza, že:

15. Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

16. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 22410/93, Reports 1997-V). Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

17. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

18. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru ústavný súd zároveň považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

20. Podstatou vznesených námietok je tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd v konaní, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o vydaní osobného motorového vozidla a účtovných

dokladov, ako aj o prevedení finančných prostriedkov, sťažovateľovi ako úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov prvostupňového konania aj odvolacieho konania v nesprávnej sume, pretože úkony právnej služby vykonané jeho právnym zástupcom neposudzoval podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, ktorý za tarifnú hodnotu považuje výšku peňažného plnenia alebo cenu veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určenú pri začatí poskytovania právnej služby, ale podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, ktorý ustanovuje, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

21. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, z relevantnej časti odôvodnenia ktorého vyplýva, že *„podrobil odvolaciemu prieskumu i výrok o trovách konania napadnutého rozsudku ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej, a to aj z hľadiska dôvodov, ktoré odporca uviedol v odvolaní proti označenému výroku. Po preskúmaní tohto výroku dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu v tomto smere nie je správne.*

Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že navrhovateľ v prejednávanej veci uplatnil 3 samostatné nároky: 1. o vydanie motorového vozidla, 2. o vydanie účtovných dokladov, 3. o povinnosť odporcu previesť finančné prostriedky ZSVL z jedného účtu na druhý, ktoré návrhy spojil do jedného konania. Nároky uvedené pod bodom 2. a 3. nie sú podľa odvolacieho súdu peňažným plnením. Pri nároku uvedenom pod bodom 2. síce ide o vydanie veci (§ 10 ods. 2 vyhlášky), ale zároveň ich hodnotu nie je možné vyjadriť v peniazoch. Pri nároku uvedenom pod bodom 3. nejde o veci (peniaze), ktorých by sa navrhovateľ domáhal vydania, nakoľko navrhovateľ sa domáhal len toho, aby odporcovi bola uložená povinnosť previesť ich z jedného účtu na iný účet. Pri nároku označeného pod bodom 1. síce ide o vec, ktorej vydania sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal, čo by mohlo mať za následok aplikáciu § 10 ods. 2 veta za bodkočiarkou vyhlášky, ale tu navrhovateľ nepreukázal hodnotu motorového vozidla pri začatí zastupovania, t. j. ku dňu 16. 05. 2013 (ktorého dňa došlo k prevzatiu zastúpenia odporcu – poznámka odvolacieho súdu). V spisovom materiáli sa nachádza len nadobúdacía hodnota motorového vozidla vo výške 12.867,07 Eur (č. l. 264 spisu), čo však

nie je hodnota veci určená pri začatí zastupovania. Vyššie označená suma predstavuje hodnotu motorového vozidla v čase jeho kúpy a predaja, t. j. ku dňu 26. 05. 2006, ktorá cena je diametrálne odlišná od ceny veci ku dňu začatia zastupovania, t. j. ku dňu 16. 05. 2013.

Odvolaací súd na základe vyššie uvedených zistení potom dospel k záveru, že okresný súd mal správne postupovať nielen podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, ale i podľa § 13 ods. 3 vyhlášky a v zmysle označeného ustanovenia určiť základnú sadzbu tarifnej odmeny za úkony advokáta odporcu... Spolu tak prináleží odporcovi náhrada trov prvostupňového konania vo výške 648,79 Eur.

Odvolaací súd na podklade vyššie uvedených skutočností rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Nakoľko odporca mal plný úspech v odvolacom konaní, odvolaací súd týmto rozsudkom uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 140,58 Eur, a to v zmysle § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Suma 140,58 Eur predstavuje odmenu za 1 úkon právnej služby – vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 25. 02. 2016, za ktorý prináleží advokátovi odmena podľa už vyššie uvedených hľadísk vo výške 132,00 Eur (66 + 33 + 33), ku ktorej odmene hol pripočítaný režijný paušál 8,58 Eur.“.

22. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nepovažuje právne závery napadnutého rozsudku krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, keďže z tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom uplatnenú odvoláciu námietku, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o zmene rozhodnutia okresného súdu týkajúceho sa náhrady trov prvostupňového konania presvedčivo a náležite odôvodnil. Rovnako tak krajský súd urobil aj pri odôvodnení svojho rozhodnutia o priznaní náhrady trov

odvolacieho konania sťažovateľovi. Možno teda uzavrieť, že čo sa týka náhrady trov prvostupňového konania, ako aj odvolacieho konania krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred ním domáhal.

23. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. A keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016